

MÓRICZ ESZTER

Ez a föld az enyém

Ez a föld egészen az enyém,
ahol ragyog a kéklő ég,
ahol hallom a földnek leheletét.
Ahol a déli parton táncol a tenger, –
édes-bús dallamot hoz felém a szél.
Ahol kígyóként tekeredik
a vén Duna, s csillan tükre,
ha rámosolyog a nap sugara.
Ez a föld mind az enyém, ahol
érezni a friss széna illatát,
ahol ökörnyál kergeti
a délibábot. Ahol a nyírségi
homoknak vége sincs...
Ahol a delelő gulya nagyokat
hallgat, - madár, szellő se rebben.
Ahol a tárogató hangja
fölszáll a bús-messzeségbe.
Enyém az egész világ,
a narancsligetek illata,
a jéghegyek rideg-kopár csúcsa,
enyém az a szál rózsa, ott a kertben,
enyém ez az ádáz csatákkal
teli földteke, ahol az ember
földanyjára emel kezét.
Ahol hiába álmodsz
kéklő, hullámzó tengerről,
csak üszkös habok kergetik
a magányos csillagbuborékokat.